

Ежен Гилвин

РУЖА

Тако дакле, ружа,
И упркос:

Умиљавања, понављања,
Распредања, описивања,
Лирских излива,
Љубавних враголија,

Чак упркос
Свих поређења,

Ти си само
Оно што си.

И П А К

Баш у овом тренутку
Спреман сам да будем,
Уз помоћ сунца,
Задовољан собом,

Ипак, изгледа
Да ми недостаје
Малчице свемоћи.

НЕБО

1.

Не постојим ја.

Постојим само
Помоћу вас,
Ради вас
Што сте на
Земљи.

Ви ме једино
Проналазите.

Чак и то
— Да нисам ја —
Само може
Доћи од Вас
Који ми позајмљујете
И лице и реч
О мени.

2.

Ја сам визија
Само у Вама

Празнине
Коју ви
Не признајете.

И зато сте
Пронашли тај екран
Између себе
И те празнине
Коју сте створили
Сами у себи.

3.

На тај екран
Пребацујете
Своју празнину,

Као да она није Ваша
него је моја.

Ја немам друге бити
Нити изгледа
Осим у називу:
П р о с т о р који
Долази од Вас.

4.

А ја, —
То јест оно
Што мислите о себи
Иза онога
Што признајете
Да о мени мислите:
— Само сам то.

5.

По милости неба,
Како кажете,
Пронашли сте небо,

И мени се деси
Да поверујем у то,

Или да се скријем
Од Вас самих

Иза тог екрана.

6.

Захваљујем облацима,
Тим громадама,
Који су као декор

На једној позорници
која није никада
Ни постојана.

Захваљујем Вашим очима
Које виде плавет н е б а.

7.

Али не заборавите
Да сте све то

Ви једино
Пронашли.
И то исказујете
И стално понављате.

А ја, ето, немам ЈА.

ДРУГИ

Како се могло десити
Да не будем баш ја
Та гуска што се бови
Нечим што ни сама не зна
Шта је то?

ДРУЖЕ ГАВРАНЕ

Шта имаш више него ја,
Друже Гавране?

Делујеш у три димензије,
То је јасно, и кретање
Те највише воли.

Али постави своја питања!

Напомена:

Ежен Гилвик (рођен 1907.) написао је ове збирке песама: Реквијем, Морем и копном, Налог за извршење, Задобит, Земља среће, Тридесет и један сонет, Карнак, Сфера, Са, Еуклидије, Град, Зид, Зареци, Уметници, Из поседа . . .

Он је награђен 1976. године Златним венцем на Струшким вечерима поезије . . .

Гилвик пише штедљиво, каткад и шкрто. Он је, изгледа, неповерљив према речима, нарочито према бучним, китњастим, празним, шароликим. И као стражар надзире сваку реч, и пушта, у песму само једноставне а плодне речи. И његове песме, тако огољене, природне су, љупке, садржајне, смислене, помало загонетне. Оне више казују него што је испевано. Оне остављају читаоцу да допуни неречено, да дорече недоречено. Песник успева да пробуди машту читаоца, и у томе је драж његових песама које су, увек, са неком скривеном поруком. било филозофском, било друштвеном, било моралном . . .

Још нешто: Гилвик даје реч, углавном, стварима, и оне говоре. Тако небо (у преведеној песми) говори о себи и о људима . . .

Одабрао и превео,
Радоман Зуковић